

er ikke et Hus, ikke en Lejlighed, ikke en Gade, man nærer Kærlighed til, men til alt det, som viser sig for ens Blik; Dale og Bakker, Ager og Eng, Skov og Strand, alt, hvad man er vant til at se paa, og som ligesom kommer til at tilhøre en. Jeg tror, at Søskende ofte gerne ville nøjes med en noget mindre Arv, for at Hjemmet kan overtages af en af Søskendeflokken paa saadanne Vilkaar, at vedkommende bliver i Stand til at klare sig der. Men naar jeg retter denne Henvendelse til den højtærede Justitsminister, er det, fordi jeg tror, at Husmændene mere end de større Landmænd ville kunne have Nytte og Gavn af en saadan Bestemmelse. De have særlig Brug derfor i saadanne Tilfælde, hvor de blive syge og svagelige og ikke, selv om deres Gæld ikke er særlig stor, ville kunne have Raad til at tage fremmed lønnet Medhjælp. De maa saa sælge Ejendommen uden derfor at have tilstrækkeligt til at leve af paa deres gamle Dage. Hjemmet er saa opløst ogsaa for Børnene, men naar Husmanden derimod har den Ret, at han kan testamentere et af Børnene Bruget efter sig for en saa lille Betaling, han nu vil, er dette Barn tjent med at kunne blive hjemme og hjælpe Forældrene til Rette, og Hjemmet bliver derved bevaret i Slægten. Da jeg tror, at Testationsretten saaledes vil have denne Betydning, tillader jeg mig at opfordre den højtærede Minister til at fremsætte et saadant Forslag. Da de nævnte Bestemmelser i saa Henseende, der have Hjemmel i forskellige Forordninger, af 31. Maj 1769, 22. November 1837 og 21. Maj 1845 o. s. v., ere ret udviklede, vil jeg henstille, at Lovforslaget maatte samle det hele kort og klart, saa at det var let at se, hvilken Ret der gaves.

Jeg har endnu en Henvendelse til den højtærede Justitsminister. Ved et Vælgermøde paa Læsø var der en forhenværende Skibsfører, der klagede over den mangelfulde Desinfektion, der fandt Sted i de Rum, Søfolk bebo i Skibene; han paastod, at det var almindeligt, at Folkene maatte tage Køjer og Rum i Brug, der uden Desinfektion vare forladte af smittefarlige Patienter, navnlig Tuberkulosepatienter. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Minister, om der ingen Lovbestemmelser findes derom, og hvis de findes, men ikke overholdes, om han da vil overveje, om der er noget at gøre i saa Henseende. Der blev paastaet, at Tuberkulosen bredte sig ret stærkt mellem vore

Søfolk. Det vilde være i høj Grad beklageligt, og det vilde være meget ønskeligt, om der kunde gøres noget i saa Henseende.

Jeg har dernæst en Forespørgsel at rette til den højtærede Landbrugsminister vedrørende Mund- og Klovesygen. Det er, som vi vide, en Sygdom, der stadig findes i Tyskland, og den aflægger os af og til Besøg. I den sidste Tid synes disse Besøg desværre at blive noget hyppigere, end ønskeligt er. Jeg vil her som Landmand udtale min Paaskønnelse af den energiske Maade, hvorpaa man fra Landbrugsministeriets Side er skreden ind mod denne Sygdom ved Nedslagning. Det er et radikalt Middel og et godt Middel, og det er vel det bedste Middel, saa længe det kan overkommes. Nu synes der imidlertid at være sket nogen Standsning i Fremgangsmaaden, idet man har ladet et Par store Besætninger og nogle smaa Besætninger paa Fyn blive staaende. Disse Sygdomstilfælde ere meget beklagelige og til meget store Tab for Landmændene, ikke blot for dem, de ramme, men ogsaa, fordi de i det hele hindre den frie Omsætning. Hvis Sygdommen skulde optræde i Jylland og der skulde lukkes der, vilde det være endnu værre for det jyske Landbrug, fordi vi der bruge den store Omsætning, have det store Tillæg og fede det store Tal af Kreaturer til Udførsel. Jeg vil derfor spørge den højtærede Minister, om det ikke er hans Mening, hvis der i Jylland eller paa Sjælland, hvor der vel heller ingen Mund- og Klovesyge er, skulde optræde saadanne smittefarlige Tilfælde, at fortsætte med Nedslagningen. Jeg tror, at selv om man skal gaa noget vidt i saa Henseende, er det absolut det virkningsfuldeste og maaske i Længden alligevel det billigste Forebyggelsesmiddel. Thi det er vel saadan, at faar Sygdommen først fat et Sted i Landet, er det vanskeligt at blive den kvit. Denne Antagelse ser jeg bekræftet af et Referat i Dag i Bladet „København“ af et Foredrag, Professor Bang har holdt paa Landbohøjskolen, hvor han netop siger, at naar Sygdommen rigtig faar Indgang i Landet, er den næsten ikke til at udrydde. Han udtaler endvidere, at i Holland, der har et færre Antal Kvægbesætninger end Danmark, ere for Tiden mellem 12,000 og 18,000 Besætninger angrebne. Jeg vil derfor henstille, om vi ikke saa vidt muligt skulle blive ved at bruge det radikale Middel at slaa ned. Bliver det uoverkommeligt, ja, saa maa Landmændene paa anden Maade søge at